

Bevezető

Harmadik évfolyamunkat egy pályázat meghirdetésével indítottuk újtárra, amire elsősorban pályakezdő alkotók tanulmányait vártuk. A nagy érdeklődéshez képest a beérkező pályaművek száma már jóval kevesebb volt, aminek talán az egyik oka éppen a felsőoktatási vizsgaidőszakra eső beküldési határidő lehetett.

Sok vitát gerejesztett a szerkesztőségben a beérkezett pályamunkák értékelése, mivel több olyan anyag is a kezünkbe került, ami egyfelől érdekes volt, másfelől viszont nem felelt meg valamilyen szempontból a kiírásnak, vagy éppen fordítva.

Végül is úgy döntöttünk, hogy a beérkező pályázatok közül hármát szerepeltetünk tavaszi számunkban, a következő kiegészítésekkel: először is, hogy a három munka közül összességében egyiket sem tartottuk minden szempontból sikeres pályázatnak. Ettől függetlenül mindegyik bizonyos szempontból elnyerte a lehetőséget, hogy megjelenjen. Illetve, hogy egyik esetében sem éltünk a klasszikus szerkesztői munka adta lehetőségekkel, vagyis kizárólag nyelvhelyességi korrektúrát végeztünk a szövegeken.

Az első - ami sorrendiséget is jelent egyben - Benke Attila Oshimáról írt tanulmánya. Ez az anyag volt az, ami szinte minden szempontból megfelelt az elvárásoknak, inkább csak egyes megállapításaival keveredtünk volna vitába, illetve helyenként stiláris kérdések merültek fel. Azonban az mindenképpen látható, hogy a szerző nem csak sok munkát fektetett a tanulmány elkészítésébe, de a területet ismeri is, abban tájékozott. Így a továbbiakban mindenképpen ígéretes anyagokat várhatunk tőle.

A második Lajtós Mónika munkája, amiben Tony Scott munkásságát igyekszik bemutatni. A tanulmányból a részletesebb elemzés hiányzott, így inkább leíró, bemutató jellegű lett, ami nem vesz el az értékéből, de mindenképpen érdemes volna az elemző munka irányába elmozdulni és ezzel gazdagítani anyagát. Ugyanez vonatkozik a harmadik írásra is, Farkas Balázs Pialat-ról készített anyagára. Bár itt terjedelmi kérdések is felmerültek, amennyiben részletesebb elemzéssel kiegészítette volna az elkészített anyagot, úgy már ez sem okozna problémát. Ennél az írásnál külön kiemelendő, hogy olyan kevéssé ismert rendezőt kíván bemutatni, mint Maurice Pialat, akinek a munkásságát igazán érdemes volna bővebben is a közönség elé tárni. Minden szerzőnek ezúton is gratulálunk, és reméljük, hogy hamarosan ismét találkozhatnak olvasóink nevükkel újabb izgalmas tanulmányokon!

Lapszámunk második felében pedig két profi szerző tanulmányát olvashatják: Turnacker Katalin Bergman késői műveit elemzi, míg Bátor Anna Wim Wenders Peter Handke műveiből készült adaptációinak időkezelését vizsgálja!

szerkesztőség